

Tidspunkt, da man sagde: Nu maa vi have et Kontorbud, og da maa vi jo ogsaa have bevilget en Lønning til et saadant. Saa blev denne Plads opslaaet ledig, og saa — siger det ærede Medlem — søgte denne Mand Stillingen og fik den, og saa meddelte man ham, at hans Anciennetet som Depotarbejder ikke kunde overføres. Men saadan er det ikke gaaet til. Nej, man sagde til ham: De kan faa den Stilling, hvis De søger den, og De kan faa den paa de Vilkaar, som Stillingen byder, men da De ved at indgaa i Stillingen, saaledes som den nu er opslaaet, vil faa en Indtægtsnedgang af 120 Kr., saa vil vi foreslaa, at De faar et personligt Tillæg af 120 Kr., indtil Alderstillægene virker saaledes, at De ikke gaar tilbage i Indtægt. Se, det gør jo en lille Forskel, hvor man sætter dette „saa“, og dette er det ærede Medlem sikkert heller ikke i Tvivl om.

Der er altsaa foregaaet en Ansættelse i fuld Overensstemmelse med vedkommende Person og til hans fulde Tilfredshed, og det ærede Medlem behøvede saamænd ikke at gøre noget Skaar i den Tilfredshed. Det kunde meget godt have været undgaaet. Naar Lønningsancienneteten ikke er overført fra Depotarbejderstillingen til Kontorbudstillingen, ligger det i, at Ancienneteten ikke kan overføres fra Gruppe B. til Gruppe A. Det personlige Tillæg af 120 Kr. har netop det Formaal, som alle andre personlige Tillæg, der gives, har, nemlig at friholde vedkommende, som gaar ind i et andet Embede, for det Tab, han i Øjeblikket vilde lide ved at modtage dette Embede, og saaledes er ogsaa Tilfældet med de personlige Tillæg, som det ærede Medlem her nævnede. Jeg tror ikke, at vedkommende har været utilfreds med, at han, medens han var ansat som Depotarbejder, gjorde Tjeneste som Kontorbud, og jeg tror, han var meget glad ved at faa endelig og fast Ansættelse som Kontorbud efter Lønningslovens Bestemmelser og med det personlige Tillæg, som den Gang blev bevilget ham. Nu har han altsaa regnet ud, at hvis han var vedblevet med at være Depotarbejder, kunde han have tjent noget mere. Det kunde han imidlertid meget godt have regnet ud, allerede da dette skete, og han kunde have taget sin Stilling i Overensstemmelse hermed. Mit Tilbud gaar ud paa, at han, hvad Dag han vil, igen kan faa Ansættelse som Depotarbejder, men jeg tror for Resten ikke, han tager imod det, og det vilde han heller ikke være tjent med. Han er meget bedre tjent med den Ordning,

han nu er kommet ind under, og som han ganske sikkert meget hurtigt vilde skynde sig at blive tilfreds med, naar ikke andre forhindrede ham deri.

Jeg skal dernæst tilføje, at denne Sag er i sin Tid afgjort til fuld Tilfredsstillelse mellem de daværende Parter. Efter at man havde regnet ud, at Manden kunde have faaet noget mere, hvis han var vedblevet med at være Depotarbejder, har han først personlig forsøgt at opnaa dette Tillæg. Nu vil jeg sige, at det er mig overhovedet meget imod, at der bagefter skal ske Forandringer. Jeg synes, der skal være en vis Fasthed i administrative Afgørelser, og jeg synes, at hvad der en Gang er sket til fuld Tilfredshed for alle Parter, er der ikke Grund til at røre ved senere. Men dernæst har han henvendt sig til den Organisation, han staar i, Dansk Jernbaneforbund, og Dansk Jernbaneforbund har gentagne Gange forhandlet med Administrationen og for øvrigt ogsaa med mig om denne Sag. Naar nu Udfaldet af disse Forhandlinger hver Gang har været negativt, forekommer det mig, at der ogsaa kunde være saa megen Respekt for Forhandlingsretten, at man da heller ikke førte den Sag videre frem. Der er dog givet Begrundelse af Administrationens Stilling i dette Forhold, saadan som det jo i det hele taget sker under disse Forhandlinger, og det, at Jernbaneforbundet ikke har den samme Opfattelse af dette Forhold som Administrationen, er jo da ikke ganske ensbetydende med, at det netop er Administrationen, der har Uret.

For saa vidt det ærede Medlem ønskede at fastslaa, at man fra Statsbanernes Side udelukkende interesserer sig for de højtlønnede Embedsmænd og ingen Interesse har for de lavere stillede Embeds- og Tjenestemænd, vil jeg bede det ærede Medlem gøre sig den Ulejlighed at se de senere Aars Finanslove efter paa forskellige Omraader, og hvis det ærede Medlem da skulde komme til det Resultat, at der ikke der er noget at rose Ministeriet for offentlige Arbejder for, saa er der virkelig heller ikke noget at rose det ærede Medlem for, og jeg regnede egentlig med, at det ærede Medlem gik ud fra, at der ved et lykkeligt Samarbejde paa Finansloven i de senere Aar er opnaaet adskiligt, som det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke burde slaa en Streg over, blot fordi det nu passer ham agitationalt i en Sag af saa ringe Vigtighed, som denne dog i Virkeligheden er. Jeg